

עפ"ת 4704/01/22 - קרויזר יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 4704-01-22 קרויזר יוסף נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11151970958

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
קרויזר יוסף	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה
	המערער - בעצמו
	המשיבה על ידי עו"ד יאנה מנסור

פסק דין

ערעור כנגד הכרעת הדין וגזר דינו של בית משפט לתעבורה מחוז המרכז (כב' השופטת ש' שפר) בתתע 11220-06-21 לפיו הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בגין שימוש או אחיזה בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, בעת נהיגה ברכב ביום 5.7.20, עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

על המערער הוטל קנס בסך של 1200 ₪ או 6 ימי מאסר תמורתו וחודש פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שנה. בגזר הדין צוין, כי המערער נוהג משנת 1983 וצבר לחובתו 12 הרשעות קודמות בהן אחת דומה.

הרשעתו של המערער התבססה על עדותו של השוטר שערך את הדוח נגד המערער; מהעדות שנמסרה ביום 25.10.21, עלה, כי השוטר שרכב על אופנוע שיטור סמוי, במקביל לרכבו של המערער, הבחין שהמערער נמצא "לבדו ברכב מחזיק ביד ימין בגובה החזה, תוך כדי נהיגה, טלפון נייד ראשו מטה לא מסתכל על הכביש, מסתכל על מסך הטלפון ומקיש עליו". השוטר הבהיר כי על גופו היתה מותקנת מצלמת גוף אותה הפעיל בעת שירד מהאופנוע בשטח הפרדה לצורך רישום הדוח, ובית המשפט קמא צפה בהקלטה. לדברי השוטר הכחיש המערער בפניו כי עשה שימוש בטלפון. בית המשפט נתן אמון בעדותו של השוטר "אשר הקפיד לתאר בדיוק רב את הנתונים הרלוונטיים. עד התביעה רשם את הדברים בזמן אמת בדוח הפעולה שערך", וכי עדותו "הייתה עניינית, בהירה, עקבית".

מנגד, נדחתה עדותו של המערער שהכחיש את המעשה המיוחס לו, ונמצאו סתירות בעדותו לגבי מקום הימצאו של הטלפון הנייד.

המערער טען בערעורו כי השוטר לא זכר את פרטי המקרה ולמעשה הסתמך על פרטי הדוח שערך, וכי לא ברור מעדות

השוטר כיצד נשמר קשר העין עם המערער. עוד צוין כי בית משפט לא הזהיר עצמו כנדרש כי מדובר בעד תביעה יחיד, וכי העובדה כי הנאשם לא זכר היכן היה הטלפון אינה מעלה או מורידה נוכח טענתו כי לא עשה כלל שימוש בטלפון. המערער טען בנוסף כי השוטר צילם "שני סרטונים", שאחד מהם נעלם.

באשר לענישה נטען על ידי המערער כי הוא נוהג מאז שנת 83 והוא צבר לחובתו 7 עבירות "רובן טכניות".

ערכאת ערעור אינה מתערבת בדרך כלל, בממצאי מהימנות הנקבעים על ידי הערכאה קמא, המתרשמת בדרך בלתי אמצעית מהעדויות. בענייננו, לא היתה כל מניעה להסתמך על עדותו של עד יחיד לאירוע, ובמקרה זה על עדותו של שוטר המסתמך על דוח "אשר נרשם בזמן אמת" (ראו בעניין זה רע"פ 964/13, **משה משי אורי נ. מדינת ישראל**, 12.2.2013); מטבע הדברים אין ביכולתו של שוטר העוסק ברישום דוחות כל ימות השנה, לזכור נסיבות מתן הדוח - שאין בו כל ייחוד - כאשר עדותו נמסרת, כבענייננו, למעלה משנה לאחר רישום הדוח, ומסירת עדות על פי דוח שקיימת קביעה לעניין אמינותו, המהווה "הקפאת הזכירה", די בה. העובדה כי מדובר בעד יחיד לא נעלמה מעיני בית המשפט קמא שנימק כדבעי מדוע נתן אמון בעדות השוטר לעניין שמירת קשר העין עם המערער, בעת שנהג במקביל לרכבו. עוד אציין כי מצלמת הגוף ששימשה לתיעוד פניית השוטר למערער לאחר מעשה, יש בה כדי להחיות זיכרון, וטענת המערער בערעורו כי היו שני קטעי צילום נפרדים, נעדרת ביסוס ראייתי.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כל הנמקה של ממש לדחות מסקנתו של בית משפט קמא שהעדיף עדותו של השוטר על פני זו של המערער.

גם בעונש שהוטל אין כל חומרה. משבחר המערער להביא עניינו בפני בית משפט קמא, הרי שלא קיימת למערער "זכות קנויה" לכך שיוטל עליו קנס בלבד על פי הודעת תשלום הקנס, ומשעברו התעבורתי מוצג בפני בית המשפט.

הערעור נדחה לפיכך.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"א אדר א' תשפ"ב, 12 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.

